

כבודו של עבריין

אסירי כלא רמלה ערכו ביניהם

מגבית כדי לממן את עידעורו של

האסיר, שסייד להלשין על חבריו

אסירי כלא רמלה הביעו את אהדתם לדוד סוויסה בדרך יוצאת דופן, הם אספו מחסכנותיהם והדלים סכום של 1,500 דולר ומסרו אותו לסוויסה לשם מימון עידעורו לבית המישפט העליון.

בכך הם הביעו את דעתם כי סוויסה הוא גבר, אשר שמר על כבודו כעבריין ועשה את הדבר הנכון לעשותו. סוויסה נידון ל-14 שנות מאסר, על שחתך בכלא רמלה את פניו של אסיר אחר שהיה כלוא שם. הוא טען מייד כי לא הוא שעשה את המעשה, אך סירב בתוקף לגלות מיהו האשם האמיתי. על התנהגותו זו גמלו לו חבריו לכלא.

קטטות ודקירות בכלא אינן דברים נדירים. כאשר יושבים מאות אסירים בתנאים של לחץ נפשי וגופני, מתרבים הסיכסוכים ביניהם. במיקרה זה היה הנדקר אדם שצמיו היה כי יתכלול לו בכלא. דוד אפרגן ישב בכלא רמלה בגלל עבירות צווארון לבן, מירמות ומשיכת צ'קים ללא כיסוי. הוא הוכנס לאגף הבידוד כי הנהלת הכלא רצתה להגן עליו מפני האסירים האחרים. אפרגן עשה את הפעשה הגדול ביותר בעולם התחנות; הוא היה ערמדינה.

אפרגן העיד נגד חבריו במישפט רצח נבארישבע, שהתפרסם בתולדות המישפט בישראל כתיק "הרצח בלי גופה". גופתו של הנרצח בתיק רצח זה לא נמצאה עד היום ובכל זאת הורשעו שני צעירים ונידונו למאסר-עולם. עדותו של אפרגן בתיק הייתה חשובה מאוד. לכן, כאשר זמן קצר אחרי כן נגכנס הוא עצמו לכלא על עבירות של צווארון לבן, ידעו שילטונות הכלא כי יש לכודו כדי לשמור עליו מהתנכלויות.

באגף הבידוד ברמלה, המכונה "איכסים", יושבים שני סוגים של עבריינים: אותם הנחשבים כמסוכנים ולכן מבודדים אותם לבד יתגועו באחרים, ואתם הצפויים להתנכלות.

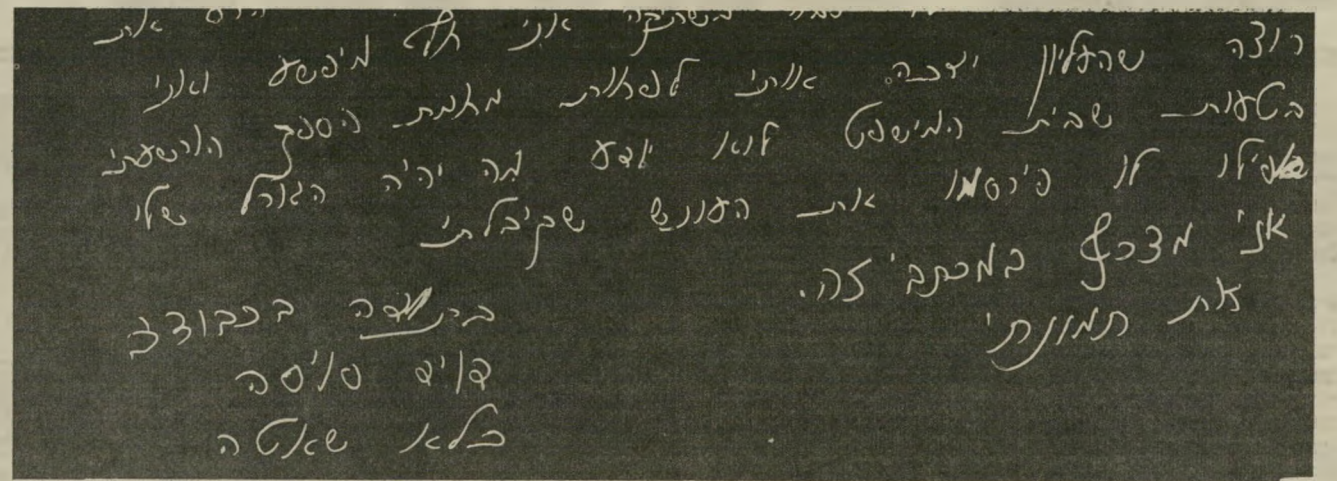
הדלת קרו הדברים במהירות הבזק. איש לא ראה כדויק כיצד ניפצע אפרגן, אולם כולם שמעו היטב את צעקותיו הנוראות ואת קריאותיו של סוויסה: "מלשיין מניאק".

אפרגן שכב על ריצפת המיסדרון כאשר לחיו הצויה מקצה לקצה. מהאוזן ועד השפה היה פצע פעור, שהצריך 11 תפרים. רם שנת ממנו לאורך כל המסדרון. איש לא מצא את סכין הגילוח והסוהרים העירו כי לא ראו את המיקרה בעיניהם. אולם חוץ מהקורבן, מסוויסה ומשני הסוהרים לא היה איש במסדרון. ומכיוון שאיש לא חשד כי הסוהרים ביצעו את מעשה החיתוך, נתפס סוויסה מייד ונשלח לצינוק. הנפצע הגיש תלונה למבקר המדינה ולשילטונת הכלא. על שלמרות היותו נתון להגנה לא הצליחו לשמור עליו מפציעה, ולכן דרש חקירה ועונשים. הוא הצביע על סוויסה כעל התוקף. אולם גם הקורבן עצמו אמר שלסוויסה לא היה כל מניע לפגוע בו. בווראי משהו הסית אותו ושלה אותו, הסביר אפרגן.

ומן מה אחר-כך חזר בו אפרגן מתלונתו, אך בעת המישפט העיר כי ראה עין בעין את סוויסה החותך אותו בסכין גילוח. סוויסה הכחיש זאת בתוקף מהרגע הראשון ואמר: "אפילו אני יודע מי חתך, אני לא אגיד. זה עיקרון שלי". הוא שמר על עיקרון זה בקנאות במהלך כל המישפט. הוא היה בטוח שייצא זכאי, כי רק הקורבן העיר כי ראה אותו כמו עיניו.

"ראיתי רק שחור"

במיכתב ששלח להעולם הזה אחרי הרשעתו, כתב סוויסה: "המישפט נמשך כמעט שלוש שנים, ואני תמיד הייתי מבקש זיכוי מאחר

קטע ממיכתבו של דוד סוויסה להעולם הזה. בית המישפט התאכזר אלי..."

שאני חתמם. אמר בבית המישפט. ב-1980 קיבל סוויסה "פרס" הוא התמנה כמחלק האוכל בתאים. עבודה זו גיוונה את חייו והוסיפה לו כמה שעות טיול מחוץ לכותלי תאו. הוא היה עובר עם גולת-האוכל בין התאים, כשהוא מלווה שני סוהרים. הסוהרים היו פותחים דלת כל תא בנפרד, וסוויסה היה מגיש לאסירים את מזונם. בוקר אחד בחודש יולי נאמר לו כי יותר לא יגיש הוא את האוכל. הוא יחזור להיות אסיר בתא בודד ואדם אחר יחלק את המזון במקומו. אולם האדם שאליו הועברה פריבילגיה זו לא רצה בה כלל. אפרגן, שישב באותו אגף כדי שישמרו על חייו, לא רצה כלל לצאת מתאו ולסכן את חייו בין התאים. אבל למרות רצונם של השניים נעשו החילופין.

בשעת הצהריים עבר אפרגן בין התאים מלווה בשני סוהרים. כאשר הגיעו לתאו של סוויסה ופתחו את חת"רף, אמר בבית המישפט. ב-1980 קיבל סוויסה "פרס": הוא התמנה כמחלק האוכל בתאים. עבודה זו גיוונה את חייו והוסיפה לו כמה שעות טיול מחוץ לכותלי תאו. הוא היה עובר עם גולת-האוכל בין התאים, כשהוא מלווה שני סוהרים. הסוהרים היו פותחים דלת כל תא בנפרד, וסוויסה היה מגיש לאסירים את מזונם. בוקר אחד בחודש יולי נאמר לו כי יותר לא יגיש הוא את האוכל. הוא יחזור להיות אסיר בתא בודד ואדם אחר יחלק את המזון במקומו. אולם האדם שאליו הועברה פריבילגיה זו לא רצה בה כלל. אפרגן, שישב באותו אגף כדי שישמרו על חייו, לא רצה כלל לצאת מתאו ולסכן את חייו בין התאים. אבל למרות רצונם של השניים נעשו החילופין.

העבריינית. הוא קלט את חוקיה ומינהגיה, ומעולם לא ידע שיש גם חברות אחרות שאינן מקבלות את הקוד של בית-הסוהר. לא נותרו לו הרבה תיקוות והרבה ציפיות מחייו. כדי לסיים את המאסר שהוטל עליו בגלל ההריגה יצטרך לשבת עוד 16 שנה, וכאשר ייצא יהיה אדם בגיל העמידה. אין לו מיקצוע, אין לו השכלה ואין לו חברים בחוץ.

כל חייו של סוויסה מתרכזים בבית הכלא שבו הוא יושב זה שנים, ויישב עוד שנים ארוכות. הוא לא שיתף פעולה עם הסוהרים או עם המישטרה, ולכן נשלח לשבת "באיכסים". יום אחרי יום ישב הגבר הצעיר בתא בודד, צר ומחניק, בין תאים רומים אחרים הנמתחים לאורך מיסדרון אפל. מידי פעם היו מכניסים אסיר נוסף לתאו. אך לם את רוב הזמן בילה בכדידות מחלי-טת, כאשר שעה או שתיים ביום הותר לו לטייל בחצר. התנהגו אלי כמו אל

אסירים אלה מבודדים כדי לשמור על חייהם בכלא.

כמו חיות טרף

כך הגיעו סוויסה ואפרגן, שלא הכירו איש את רעהו, כלל, לאותו אגף בבית-הסוהר. סוויסה הוא עבריין מגיל 11. הגבר השחרור, שעל זרועותיו כתובות קעקע, בילה כמעט את כל חייו בבתי-סוהר. הוא יליד בית-שאן, בילדותו נשלח למסודות לעבריינים צעירים, מייד בבגרותו הסתבך ברצח שבוצע בחור-מעצר. הוא לא היה היחיד בשנות החרד שבו נרצח צעיר, אולם הוא סירב לספר למישטרה מאומה. הוא נצר את לשונו, הורשע בהריגה ונשלח ל-21 שנות מאסר.

סוויסה, שהוא כיום בן 32, כמעט ולא ידע בחייו חברה אחרת מזו

אסיר סוויסה עקרונות בחיים

שנתגלו מייד, והכריעו את ה לרעתו. הוא סיפר לשופט או אבן-ארי כי לא היה כלל בתאו ב המיקרה. לדבריו היה באותו בו בצינוק, ולכן לא יכול היה כלל לפג את אפרגן. אולם התביעה הוכי קילות שסוויסה הוכנס באותו לצינוק רק אחרי הפציעה, ולכן נמ דובר שקר.

השופט התרשם רע מאוד משק של סוויסה ומאישיותו התוקפנית ב המישפט. הוא קבע כי אינו מא לנאשם והרשיע אותו בגרימת חב בנסיבות המורות. העונש המכסי על עבירה זו הוא 14 שנות מאסר, עז שמעולם לא ניתן במלואו.

התובעת ביקשה מהשופט להחנ בעונש. היא הצביעה על כך שאם י על סוויסה עונש מאסר שיחפוף השנים שעליו עוד לרצות, לא י בכך כל אלמנט של הרתעה לאסין אחרים. כל מי שששפט למא ממושך יחשוב שאין לו מה להפס והוא יכול לעבור בכלא כל עבי שיצרה, כמעט בחסינות מוחלט אמרה התובעת.

הסניגור סיפר על עברו העצוב סוויסה, על ילדותו שעברה עליו כותלי מסודות לעבריינים, על המא הממושך שהוא מרצה, ועל כך שכא ייצא מבית-הסוהר כבר תעבור מתו חייו.

סוויסה אמר את המילה האחרו "אני מבקש שבית-המישפט יסת במאסר שאני כבר יושב. אתם נמצאים שם בפנים, אני נמצא וטיפוסים כאלה (עדי-מדינה) איכפת להם להעליל, העיקר שיו אני שנים על שנים ראיתי רק שד היום המוח התפתח וחושבים אח חושבים על כל צעד ומתייחסים אחת בכלא שאטה (לשם הועבר או המיקרה) מאשר ברמלה. מאסר נ רק זיך".

השופט קיבל את טיעונה התובעת. הוא לא התרשם כלל מרב של האסיר והחליט להטיל עליו מא לדוגמה. הוא לא הביע חרטה מעשיו, והותיר על פניו של המתג אות קין לכל ימי חייו. כרי שלא יחו כי אדם במאסר ממושך אינו י להפסיד מאומה, יש להטיל במיקרה אילו מסר גירסה זו, היתה המישטרה יכולה לבדוק אותה, ויתכן כי היה מתברר מיהו האסיר שהיה בתאו באותו יום, ואם אפשרית הגירסה האלטרנטיבית. אולם סוויסה שמר על הקוד של האסירים. הוא לא אמר דבר למישטרה שחקרה אותו, וגם בבית-המישפט ניסה להתגונן בשקרים